

หมายเหตุ ที่หัวใจ

วันชัย

หมายเหตุที่หัวใจ

แต่งโดย รัมย์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-312-107-3

จัดจำหน่ายอีบุ๊ค ตุลาคม 2556

ราคา 159 บาท

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

บรรณาธิการบริหาร กวียา เนาวประทีป

กองบรรณาธิการ วนิดา ศิริจิตจันทร์

ศิลปกรรม ไสภา โชติชัยนันท์

พิสูจน์อักษร วิมลพรรณ ไฉนุช / กฤติมา สาลี

ออกแบบปก ภรณ์นภา จันทร์ละออง

ฟอนท์ <http://www.f0nt.com>

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย บริษัท แฮปปี้ บานานา จำกัด

บริษัท แฮปปี้ บานานา จำกัด

เลขที่ 45 ซอยจรัญสนิทวงศ์ 40 ถนนจรัญสนิทวงศ์

แขวงบางยี่ขัน เขตบางพลัด กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ : 0-2433-7755-7 โทรสาร : 0-2433-7703

<http://www.happybanana-online.com>

คำนำสำนักพิมพ์

หมายเหตุที่หัวใจ เป็นผลงานอีกเรื่องหนึ่งของรัมย์ ที่จะทำให้ผู้อ่าน
ได้อมยิ้มและเข้าไปกับสำนวนการเขียนที่เป็นสไตล์ของเธอ

เมื่อ “คะแนน” เด็กสาวกำพร้าแม่ ที่มีชีวิตประดุจนางซิน ถูกแม่เลี้ยง
และพี่สาวต่างแม่คอยรังแกอยู่เสมอ พอเริ่มแตกเนื้อสาวก็มีแว่วว่าจะเป็น
สาวสวย จึงทำให้มีหนุ่มๆ มาหมายปองอยู่หลายคน และหนึ่งในนั้นก็
เป็นชายหนุ่มที่พี่สาวต่างแม่และแม่เลี้ยงหมายตาไว้ ความไม่ชอบหน้าและ
หาเรื่องระรานเด็กสาวจึงเพิ่มขึ้นอีกหลายเท่า โชคดีที่ได้ “ไตรทศ” เด็กหนุ่ม
มาดกวนมาคอยช่วยเหลือและให้คำปรึกษาทุกครั้ง คะแนนจึงสามารถก้าว
ผ่านเรื่องราวต่างๆ มาได้

ว่าแต่นายไตรทศเป็นใคร มาจากไหน มีเบื้องหน้าเบื้องหลังอย่างไร
เหตุไฉนจึงต้องมาคอยช่วยเหลือคะแนนด้วยนั้น หากอยากรู้ ติดตามได้ใน
เล่มค่ะ

กองบรรณาธิการ

ตุลาคม 2556

คุยกับผู้เขียน

ก่อนอ่านหมายเหตุ

“ครอบครัวคือรากฐานของสังคม” เป็นประโยคเล็กๆ ที่ทำให้เกิดนิยายเรื่องนี้ขึ้น แรกเริ่มวางพล็อตรู้สึกนึกใจพอสมควร

สารภาพตามตรงว่าเป็นงานดราม่าเรื่องแรกที่ลองเขียน แต่ความที่อยากมีนางเอกชื่อ คะนน ซึ่งในความรู้สึกคนเขียนเป็นชื่อที่น่ารักมาก (หาเจอตอนหาชื่อพระเอก ‘ลิขิตหัวใจ...ในสวนรัก’ ความหมายเดียวกันกับ ‘ทะนนวน’) เพราะฉะนั้นแม้ตอนเขียนจะเขียนไปเครียดไป แต่เพื่อชื่อคะนนวนคนเขียนก็สู้สุดใจ!

ขอบคุณแรงใจดีๆ จากคนอ่านผู้น่ารักทุกคน ทุกคำทักทายและทุกคำติชมที่เป็นแรงขับเคลื่อนคนเขียนมาจนถึงวันนี้ได้ ขอบคุณพ่อ แม่และน้องสาวที่ทำให้ครอบครัวของเราแข็งแรงพอจะได้เป็นส่วนหนึ่งของสังคม ขอบคุณ Happy banana ที่ให้โอกาสกับคะนวนอีกครั้ง ฝากหนูคะนวน และหนุ่มไตรทศไว้ในอ้อมใจด้วยนะคะ...หมายเหตุว่า...รักคนอ่านนะเออ...

ด้วยรัก...จาก...รัมย์

บรรยากาศชมูกหมัวด้วยกระโหลกหมอกในตอนเช้าที่แม่จะเป็นปลาย
ฤดูหนาวแต่ความเย็นที่อวลอยู่ในบรรยากาศก็ทำให้น้อยคนนักที่อยาก
จะรีบลุกจากผ้าห่มแสนอบอุ่นกับที่นอนแสนสบาย น้อยคนนักที่อยาก
สัมผัสกับน้ำเย็นๆ ในตอนเช้าอย่างนี้ ยกเว้นคนที่ไม่อยากแต่ต้องทำอย่าง
คะนน

ถ้าไม่คิดว่าพรุ่งนี้เป็นวันเสาร์ หรือถ้าหากว่าพรุ่งนี้ที่บ้านไม่มีงาน
เลี้ยง รับรองว่า ณ เวลานี้ คะนนก็คงจะนอนขดตัวกลมอยู่ใต้ผ้าห่มเป็นแน่
ไม่ใช่แหกซี้ตามาเล่นกับน้ำเย็นเฉียบอย่างนี้หรอก

พี่คนางค์ก็แปลก เดือนอื่น ฤดูอื่นก็มีทำไมไม่จัดงาน ถึงจะจัดก็น่า
จะจัดที่โรงแรมมากกว่า กับอีกแค่ฉลองเรียนจบเนี่ย ต้องมาลำบากลำบาก
น้องสาวตัวน้อยตัวนิดให้มาทำความสะอาดบ้านเหิงๆ โดยที่เจ้าของงาน
ไม่แม้แต่จะตะอะอะไรสักอย่าง เธอคิดอย่างเคืองๆ

คะนนโยนสายยางโครมใหญ่เพื่อเป็นการระบายอารมณ์ เธอมอง
ค้อนลมค้อนแล้งอยู่เป็นนานกว่าจะเริ่มลงมือปฏิบัติการ 'จัดฉาก' ต้นไม้
ให้ดูดีสมกับหน้าตาของเจ้าของงาน เธอต้องบริหารจัดการทุกอย่างให้เรียบร้อย
ก่อนเจ็ดโมงเช้า เพราะเวลานั้นเป็นเวลาของการเตรียมตัวไปโรงเรียนของ

คะแนน ดีที่ว่าโรงเรียนอยู่ไม่ไกลจากบ้านมากนักการเดินทางด้วยเท้าจึงกินเวลาเพียงยี่สิบนาที แต่เนื่องจากคะแนนมีรถจักรยานที่ได้รับรางวัลจากการจับฉลากที่โรงเรียนเมื่อตอนปีใหม่ ระยะเวลาในการเดินทางจึงขยับมาอยู่ที่สิบนาที

ต้นดาวเรืองในกระบะถูกไล่เลียงลงแปลงปลูกที่ขุดไว้ตั้งแต่เมื่อเย็นวาน ความจริงการปลูกต้นไม้ตามตำรา คะแนนจะต้องปลูกตอนเย็น แต่เพราะตอนเย็นคะแนนมีงานอื่นต้องทำอีกมากมายชนิดนับไม่หวาดไม่ไหว งานไหนทำได้ก่อนหรือเสร็จก่อนตอนนี้ก็ควรทำไป

“คุณนน ไปโรงเรียนได้แล้วเดี๋ยวที่เหลือลุงจัดการเอง”

ลุงโตคนทำสวนและทำหน้าที่ขับรถไปด้วยเอ่ยขึ้น นั่นแหละ คะแนนถึงได้เงยหน้าจากการจัดต้นไม้

“เจ็ดโมงแล้วหรือคะ?” คะแนนลงท้ายด้วยคำสุภาพเสมอ ไม่ว่าคนที่คะแนนพูดด้วยจะมียศถาบรรดาศักดิ์หรือไม่ก็ตาม ไม่ใช่ผู้ดีที่ไหนหรอก แต่แม่เคยสอนคะแนนว่า มนุษย์ทุกคนมีความประเสริฐเท่ากัน ก็แค่นั้นเอง

“เลยมาสักนาที่เห็นจะได้ คุณรีบเถอะ” ลุงโตบอกพร้อมกับแย่งซ้อนปลูกไปจากมือคะแนน

เจ็ดโมงครึ่ง คะแนนอยู่ในชุดนักเรียนเตรียมพร้อมสำหรับการออกจากบ้าน แต่ยังไม่ทันที่จะขึ้นคร่อมอานจักรยานดี เสียงสั่งการคึกคักดังขึ้น

“ยายนน...สวนจัดเสร็จแล้วเหรอ”

คะแนนหันไปทางที่มาของเสียง คณางค์ในชุดเตรียมออกจากบ้าน ยืนเท้าสะเอวคิ้วขมวดมุ่น ดวงตาที่ถูกแต่งแต้มสวยแข่งกำลังส่งประกายดูมองมาที่คะแนน

“ลุงโตจัดต่อคะ เหลืออีกนิดหน่อย นนจะรีบไปโรงเรียน” คะแนนบอกเหตุผล ก่อนจะขยับตัวเป็นการบอกนัยๆ ว่าหมดเรื่องที่จะคุยด้วย แต่

คนางค์ที่คุ้นเคยกับการให้คนอื่นเอาใจกลับปราดมาขวางหน้าไว้ พร้อมกับส่งสายตามุ่งร้ายมาให้อีกต่างหาก

“แกไม่มีสิทธิ์มาพูดแบบนี้กับฉันนะยายนน”

คะแนนขมวดคิ้วมุ่น เธอแน่ใจว่าไม่ได้พูดอะไรที่ไม่ดีออกไปแน่ๆ ทั้งเหตุทั้งผล ต่างก็เหมาะสมดี น้ำเสียงก็ค่อนข้างมั่นใจว่าไม่ได้ห้วนห้าวแต่อย่างใด แล้วพี่คนางค์ยังต้องการอะไรอีกหนอ

“นนพูดอะไรหรือพี่ ก็บอกดีๆ นี่คะว่านนรีบเดียวไปเรียนไม่ทัน” คะแนนบอกอย่างงงๆ

“เฮอะ! อย่างแกเรียนไปก็เท่านั้นแหละยายนน แกก็รู้ว่าพรุ่งนี้ที่บ้านมีงาน แล้วภาระหน้าที่ของแกก็ยังไม่เสร็จ แค่อยู่นานวันเดียวคงไม่ทำให้แกเสียเวลาอะไรมากมายหรอก” คนางค์เอ่ยอย่างดูหมิ่น

“อ้าว...พูดจี้ได้ไงพี่คะ” คะแนนชักหัวเสีย ความโมโหวิ่งขึ้นหน้าเป็นริ้วๆ

“ทำไมฉันจะพูดไม่ได้ ลืมแล้วหรือไงว่าแกอยู่บ้านนี้ในฐานะอะไร แค่ผู้อาศัยนะยะ อย่าลืม” คนางค์กอดอกยิ้มยั่ว หล่อนมีความสุขเสมอถ้าได้ยั่วคะแนน...น้องสาวที่หล่อนเห็นว่าต้องเป็นเบี้ยล่างหล่อนเท่านั้น

“นนไม่ลืมหรอกว่านนอยู่บ้านนี้ในฐานะผู้อาศัย แต่พี่คะก็อย่าลืมหันทีในสำเนาทะเบียนบ้าน คุณพ่อเป็นคนเดียวที่เป็นเจ้าบ้าน นอกนั้นไม่เว้นแม้แต่พี่คะก็เป็นผู้อาศัยด้วยกันทั้งนั้นแหละ เอ๊ะ! หรือว่าเรื่องแค่นี้พี่คะไม่รู้ โห...ไม่น่าเชื่อว่าجبตั้งปริญญาตรีนะคะเนี่ย” คะแนนเหินบอย่างอดไม่ได้ เธอเป็นแบบนี้เสมอเวลาเดือด ปากคอเราะรายชนิดที่ถ้าแม่อยู่ใกล้ๆ เธอคงต้องตัวเขียวเป็นพระอินทร์เพราะรอยหยิกเป็นแน่

และก็ได้ผลเหมือนทุกครั้งที่มีการลับฝีปาก คนางค์เป็นคนเริ่มและเป็นฝ่ายที่ต้องร้องกรีดแทบทุกครั้ง เหมือนกับครั้งนี้

“นั่งนน แกบังอาจด่าฉันเลยหรอะ!” คณางค์เช่นเขี้ยวเคี้ยวฟัน

“เปล่า นนไม่ได้ด่า แค่พูดความจริงที่พี่คะอาจจะลืมเท่านั้นเอง”
คะนนตอบอย่างไม่สะทกสะท้าน

“แก...แก...นั่งลูกเมียหน่อย!” คณางค์เอ่ยอย่างโกรธเกรี้ยว หล่อนรู้สึกสะอึกสะใจยิ่งนักเมื่อใดก็ตามที่เอ่ยคำคำนี้ เพราะหล่อนรู้ว่ามันยอกแสบใจของน้องคนละแม่ดียิ่งนัก

คะนนหน้าร้อนวูบ เธอพยายามนับหนึ่งถึงสิบอย่างที่แม่เคยสอน เธอไม่เคยลืมเลยสักครั้ง ว่าตั้งแต่เกิดมาและจำความได้ คำว่า ‘ลูกเมียหน่อย’ ดูเหมือนจะเป็นตัวหนังสือที่ติดอยู่บนหน้าผากของเธอ และเป็นคำที่แสบใจ อยู่เสมอเมื่อมีคนย้า และคนที่ย้าบ่อยสุดก็เห็นจะเป็นคณางค์นี่เอง แต่พี่คณางค์จะรู้ไหมหนอ คำนี้อาจจะเคยทำคะนนเจ็บ ไข้...แค่เคย เพราะตอนนี้มันกลายเป็นความซาชินระคนรำคาญไปซะแล้ว

“พี่คะ นนก็ลูกคุณพ่อเหมือนกัน กรุณาอย่ามาจิกเรียก” คะนนเอ่ยเสียงเย็น

“ทำไมจะเรียกไม่ได้ ถึงแกจะเป็นลูกคุณพ่อ ก็แค่เลือดครึ่งเดียว อีกครึ่งเป็นของผู้หญิงหากินอย่างแม่แกไง” เสียงเยาะเย้ยด้วยคำพูดถากถาง ทำให้คะนนเหลืออด

“พูดดีๆ พี่คะ แม่ของนนไม่ใช่ผู้หญิงหากิน” คะนนขึ้นเสียง การโมโหของเธอสร้างความพอใจให้คณางค์อย่างมาก

“ทำไมจะไม่ใช่ แม่แกจะขายอะไรในดงช่องอย่างนั้น” คณางค์ลอยหน้าลอยตาตอบ

“ถ้าพี่คะจะมองแบบนั้นแล้วละก็ ในสายตาของนนผู้หญิงที่ชอบเที่ยวกลางคืนกลับตลกๆ ตื่นๆ ก็ไม่ต่างอะไรกับผู้หญิงหากินอย่างที่พี่คะว่า ‘นักหรรอก’ คะนนเหินบ เพราะรู้ว่าตั้งแต่เรียนจบคณางค์ชอบเที่ยวกลางคืน

และกลับบ้านในตอนเช้าแทบทุกวัน

“แล้วอีกอย่าง นนก็ไม่ปฏิเสธว่าแม่เป็นผู้หญิงหากิน แต่แม่ขายข้าวแกงหากินสุจริต ถึงจะตำต้อยในสายตาของพี่คะ แต่แม่ผู้ตำต้อยนี้แหละไม่เคยสอนให้นนจิกหัวเรียกใครว่า... (คำไม่ผ่านเซ็นเซอร์ค่ะ^^มันคือ ออ-อ่าง สระอีค่ะ) เหมือนอย่างพี่พี่คะกำลังทำอยู่นี้นะ นน่าเสียใจแทนคุณพ่อ กับคุณแม่ใหญ่ นะคะ นน่าเสียดาเยเลือดดี ๆ ของท่านทั้งสองที่ต้องมาเปลี่ยนสีเพราะลูกปากไม่รักดีอย่างพี่คะ!”

คนางค์ตื่นเช้า พุดไม่ออก ได้แต่กระต๊อบทำอย่างขัดใจ พร้อมกับชี้หน้าคะน่นอย่างเดือดดาล หลังจากพี่คะน่นพุดจบ เธอก็คว่ำรถจักรยานพร้อมกับออกตัวอย่างรวดเร็วปล่อยเสียงร้องกรีดดังสนั่นไว้เบื้องหลังอย่างไม่ยั้ง เธอไม่สนใจ เพราะเป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นได้ทุกวินาทีที่เธออยู่กับคนางค์อยู่ในบ้าน

อารมณ์ขุ่นมัวทำให้คะน่นเร่งสปีดในการปั่นจักรยานเป็นพิเศษ ความโกรธที่ยังอวลอยู่ในอารมณ์ทำให้ความสามารถในการระมัดระวังลดลง ช่วงเวลาที่เลี้ยวรถตรงหัวมุมถนนซึ่งเป็นโค้งหักศอก เมื่อคะน่นมองเห็นคนเดินอยู่ข้างถนนก็สายเกินไปเสียแล้วที่จะหักหลบ เธอได้แต่หลับตาปีเมื่อรถจักรยานพุ่งตรงเข้าไปหาเป้าหมายที่ไม่ได้คาดการณ์

เสียงโครมดังเข้าหู ก่อนที่คะน่นจะรู้สึกถึงแรงกระแทกบริเวณข้อมือขวา เธอรู้สึกว่าร่างกระเด็นออกจากจักรยาน แล้วก็ตกลงบนพื้นนิ่มๆ เสียงหวีดร้องอย่างตกใจจากคนที่เห็นเหตุการณ์ ทำให้คะน่นใจกล้าพอที่จะหรีตาขึ้นมอง

จักรยานของเธอนอนแอ้งแม้งอยู่ในพงหญ้า ล้อหน้าบิดจนเสียรูป ในขณะที่ล้อหลังยังหมุนเร็วจี๊ คะน่นหันไปมองรอบๆ ตัว แล้วเธอก็เห็นว่าตัวเธอเองหลุดจากจักรยานมากลางถนนและคนที่เดินผ่านไปผ่านมาก็

เริ่มมอง แต่ไม่ยักมีใครเข้ามาช่วยแฮะ เอ๊ะ! แล้วถนนทำไมถึงนุ่มนวลละ
คะนนคิด

“ลูกชะทีสีแม่คุณ หน้าจะตายอยู่แล้ว!”

เสียงห้าวห้วนดังมาจากข้างหลัง คะนนหันกลับไปดู ถึงได้รู้ว่าความ
รู้สึกที่ถนนนิ่มที่แท้ก็คือคน แถมดูท่าจะเป็นคู่กรณีที่เราหลบหลีกตาฟุ้ง
รกละเสียด้วย

คะนนรีบยันกายลุกขึ้นทันที แต่ชั่วขณะที่เธอใช้มือขวาลงค้ำหมาย
จะพยุงตัวเอง เธอก็ได้รับรู้ถึงสิ่งผิดปกติขึ้นกับข้อมือข้างนั้น เพราะ
ความเจ็บที่แปลบขึ้นทันทีเมื่อลงน้ำหนักไปที่ข้อมือ ทำให้คะนนทิ้งตัวลง
ทับคนข้างล่างอีกรอบอย่างไม่ได้ตั้งใจ

“เฮ้ย! อะไรอีกวะเนี่ย ลูกสียายป้อ!”

เสียงห้วนๆ นั้นยังตามมาอีก คะนนเจ็บจนไม่รู้จะบอกกับคนที่เธอ
ทับอยู่ยังงี้ กระทั่งเธอโดนคนข้างล่างผลักจนกลิ้งตกจากตัวนั้นแหละ

“โธ้ย!”

คะนนร้องลั่นเมื่อคนข้างล่างผลักเธอจนกลิ้งเอาข้อมือข้างที่เจ็บลง
กระแทกกับพื้นถนนซึ่งไม่นิ่มเหมือนตอนแรก

“เฮ้ย! จะร้องอะไรอีก ฉันต่างหากที่ต้องเป็นฝ่ายเจ็บ ผู้หญิงอะไร
วะหนักจิบ”

คนที่ลุกขึ้นมาได้หลังจากถูกทับอยู่นานปัดฝุ่นออกจากตัว ก่อนจะ
หันมาตั้งท่าเอาเรื่อง แต่แล้วเขาก็ต้องชะงัก เมื่อเห็นท่ากุ่มข้อมือร้องโอดโอย
ของอีกฝ่าย

“เฮ้ย! อย่าบอกนะว่าแขนหัก ฉันไม่ได้ทำนะจะบอกให้”

คะนนเงยหน้ามองทันทีเมื่อจบประโยคโวยวายของอีกฝ่าย ผู้ชาย
ที่อยู่ในชุดนักเรียนเทคนิคคนนั้น แม้น้ำตาจะเข้าชั้นพอดูได้ แต่ปากข้าง

ร้ายเสียจริง คะนนคิดในใจ

“ทราบว่าคุณไม่ได้ทำ แต่จะกรุณาช่วยหน่อยได้มั๊ย” คะนนพูดพร้อมกับกัดฟันข่มความเจ็บปวดที่กำลังวิ่งขึ้นมาเป็นริ้วๆ

“ไ้ได้นะมันก็ได้หรอก แต่ฉันจะแน่ใจได้ยังไงว่าพอช่วยเธอแล้วฉันจะไม่กลายเป็นแพะรับบาปนะ” คำตอบที่ได้รับทำให้คะนนลืมความเจ็บไปชั่วขณะ เธอเงยหน้ามองคนพูดด้วยสายตาเยียบเย็น ก่อนจะพูดด้วยน้ำเสียงไม่ต่างจากแววตาว่า

“ถ้ากลัวก็ไม่ใช่ไร ขอขอบคุณที่อุตส่าห์เอาตัวมารับไม่ให้คุณเจ็บมากกว่านี้ แล้วก็ขอบคุณที่ทำให้ฉันรู้ว่าบนโลกใบนี้ยังมีคนประเภทเดียวกับนายอีกเยอะ” พูดจบเธอก็ใช้มือข้างที่ไม่เจ็บหยิบกระเป๋าที่กิ้งคลุกฝุ่นตอนจักรยานล้มขึ้นมา ก่อนจะออกเดินอย่างระมัดระวังไม่ให้ข้อมือที่ค่อนข้างจะแน่ใจว่าหักได้รับความกระทบกระเทือนมากนัก

คะนนกัดฟันสะกดความเจ็บปวดที่เริ่มทวีขึ้นเรื่อยๆ เธอเดินไปได้ไม่กี่ก้าวมือใหญ่มือหนึ่งก็คว้ากระเป๋านักเรียนของเธอไป ก่อนที่อีกมือหนึ่งจะเอื้อมมาโอบประคองแขนข้างที่เจ็บ คะนนหันไปมองเจ้าของมือทันที

“ไม่กลัวต้องกลายเป็นแพะรับบาปหรือไง” เธอถามเสียงห้วน

“กลัว” เสียงตอบกลับมาเรียบเรื่อยธรรมดาไม่ต่างจากสีหน้าสักเท่าไร “แต่กลัวเธอเจ็บมากกว่าที่เป็นอยู่ ยังไงเสียพอถึงมือหมอแล้วอย่าเอามือข้างที่ไม่เจ็บมาชี้ที่ฉันแล้วฟ้องหมอว่า คุณหมอขา มันทำหนูค่ะ” ทำยประโยคคนพูดบิบเสียงให้แหลมเล็กอย่างมีจริต จนคะนนอดไม่ได้ที่จะทิ้ง แม้จะอยู่ในช่วงเวลาหน้าสีหน้าขาวน แต่เธอก็อดไม่ได้ที่จะหัวเราะน้อยๆ

“นายนี้ไม่บ้าก็บวมนะ” คะนนแหวะ แต่คนที่โดนแหวะกลับยิ้มเฉย

“ขอบคุณในคำชม”

“ฉันด่าอะ” คะนนแหวัด

“อ้าวเหรอก ไม่เป็นไรฉันไม่ถือ” คำตอบที่ดูเหมือนจะยั่วอารมณ์นั้นทำให้กะนนต้องสงบปากสงบคำหันมาใส่ใจกับมือข้างที่เจ็บแทนเพราะเธอค่อนข้างมั่นใจว่า คนแบบนี้ขึ้นตอแยะด้วย มีสิทธิ์ปวดหัวได้ง่ายๆ

ข้อมือของกะนนแค่เคลื่อน เธอได้แต่ถอนหายใจอย่างโล่งอกที่ไม่ใช่หักอย่างทีกลั้วตั้งแต่แรก หลังจากเข้าเฝือก ทำแผลที่ถลอกบริเวณแขนและขาเรียบร้อยแล้ว คะนนก็เดินออกจากห้องทำแผล เพื่อจะพบใบหน้าเพื่อนยืมของ ‘แพะ’ ที่นั่งถือถุงยาของโรงพยาบาลรออยู่ก่อนแล้ว

“อ้าว ยังอยู่เระอะ แหม...พอดีเลย คุณหมอก็กถามอยู่ว่าใครจะเป็นคนรับผิดชอบ” เธอเหินบ ก่อนจะหัวเราะเบาๆ ที่ ‘แพะ’ ทำหน้าถอดสีที่ดูออกว่าแกลังทำได้อย่างแนบเนียน

“จ้ะเอาถุงยาของเธอไป ฉันขอชิงก่อนละ” คนที่ถูกเหินบว่าเป็น ‘แพะ’ ไม่พูดเปล่า แถมยังยึดถุงยาใส่มือข้างที่ไม่ได้เข้าเฝือกของกะนนอีกต่างหาก

“เดี๋ยวลี” คะนนท้วงเสียงหลง

“อะไรอีกเล่า ฉันบอกแล้วไงว่าฉันไม่รับผิดชอบ” คำตอบกลับปนรำคาญนั้นทำให้กะนนแทบจะหมดความอดทน

“โอ๊ย! ไม่ต้องมารับผิดช่งรับผิดชอบอะไรเหรอกอะ ที่เรียกก็แค่อยากจะขอบคุณที่อุตส่าห์เป็นธุระพามาโรงพยาบาล แล้วก็จะขอโทษที่ทำให้เสียเวลาและเจ็บตัวด้วย” คะนนอธิบายมองคนฟังที่ทำท่าโล่งอกอย่างหมั่นไส้

“เฮ้อ...แล้วไป ไม่เป็นไรเหรอก ฉันก็แค่ไม่อยากเป็นมนุษย์พิเศษในสายตาของเธอเท่านั้นแหละ แค่นี้ไ่มั้ย จ้ะไปก่อนนะ” พุดจบก็ทำท่าจะผละไป คะนนดึงแขนไว้อีกครั้ง

“เดี๋ยวสิ ฉันยังไม่รู้จักชื่อนายเลย”

“ฉันชื่อ ทศ จะเอาวันเดือนปีเกิด เวลาตกฟากด้วยมัย จะได้ครบ ผูกดวงได้พอดีเลย” คำสัพยอกนั้นนอกจากจะไม่ทำให้คะแนนขึ้นแล้วยังพานทำให้เลือดขึ้นหน้าอีกต่างหาก แต่ก่อนที่เธอจะทันโมโหโทโส เขาก็พูดขึ้นก่อนว่า

“แล้วเธอล่ะ ชื่ออะไร อย่าเอาเปรียบกันสิ”

“ฉันชื่อนน และไม่เคຍอยากได้วันเดือนปีเกิดหรือเวลาตกฟากของใครหรอกนะ ถ้าอยากได้ ก็คงไม่ใช่การผูกดวงแน่ แต่จะเอาไปทำคุณไสย เสกหนังควายเข้าท้องเสียเลย” คะแนนบอกเหี้ยมๆ คนถูกขู่ทำหน้าสยดสยองก่อนจะยิ้มเหี้ยๆ พร้อมกับยกสองมือขึ้นเหมือนผู้ร้ายโดนตำรวจจับได้

“โอ้ยโหยว เจอเจ้าแม่เข้าแล้วไงตุ ขอโทษค้าย ผมนะด้ายตั้งจ่ายเหมๆ แค่อ่านหน่อยเดียวทำมีน้ำโหไปได้น่า หน้าตาก็ออกดีดี อย่า 'รมณ์บูดสี' เสียออกๆ บวกกับหน้าตาสำนึกผิคนั้น แม้คะแนนจะรู้ว่าแกล้งทำ แต่ก็อดที่จะหัวเราะไม่ได้ น่าแปลกใจจริงเชียวทั้งๆ ที่เป็นแค่คนเพิ่งจะรู้จักกันยังไม่ถึงสองชั่วโมงดี แต่ผู้ชายที่ดูท่าจะนักเลงพอตัวกลับทำให้เธอหัวเราะได้ถึงสามครั้ง เป็นสถิติที่ไม่เคยมีใครทำได้มาก่อนเลย

“เอาน่า ไหนๆ ฉันก็อุตส่าห์กลั่นใจชมว่าเธอหน้าตาดีแล้ว ก็อย่ามัวโมโหโทโสอยู่เลย การโกรธทำให้แก่เร็วนะจะบอกให้ ละเว้นโทษะ แล้วหันมาเป็นมิตรกันดีกว่า” เขาไถ่เกลี้ย “ฉันอยู่โรงเรียนเทคนิควิทยา แล้วเธอล่ะ”

คำอธิบายที่แม้จะดูกวโนโทษะได้ดีไม่แพ้ในตอนแรก แต่เมื่อพิจารณาเหตุผลจากคำพูดแล้ว คะแนนอดไม่ได้ที่จะรู้สึกคล้อยตาม

“ฉันอยู่โรงเรียนใหญ่ยิ่งยศ” คะแนนบอกพร้อมกับชี้ที่ตราประจำโรงเรียน

“เออ...แล้วเธอจะไม่เข้าเรียนสายเธอเนี่ย จะสืบโม่งอยู่แล้วนะ”
เขาบอกเหมือนเพิ่งจะนึกได้

“ช่างเหอะ สภาพนี่คงไม่เหมาะจะไปเรียนหรอก ฉันว่าจะกลับบ้าน
แล้วนายล่ะ ไม่ไปเรียนหรือ” คะนนถามกลับ

“ฉันเรียนภาคบ่าย ไม่มีปัญหา ฉันให้ฉันไปส่งเธอที่บ้านก็แล้วกัน”
เขาบอกพร้อมกับดึงกระเป๋านักเรียนออกจากมือคะนน

“ไม่เป็นไรหรอก บ้านฉันอยู่ใกล้แค่นี้เองเดินแป๊บเดียวก็ถึง” เธอ
บอกอย่างเกรงใจพลงย่นมือจะคว้ากระเป๋าคืน

“ไม่ได้ๆ ถึงฉันจะเป็นคนไม่มีความรับผิดชอบอะไรนัก แต่ฉันก็ไม่ใช่ว่า
คนเลี้ยงน้ำใจกับเพื่อนหรอก” เขาพูดพลงออกเดินนำ คะนนได้แต่มอง
ตามอย่างเหวอรับประทาน แต่เดินไปได้ไม่กี่ก้าวคนเดินนำก็หยุดชะงัก ก่อน
จะหันกลับมาทำหน้าตาสงสัย

“เอ๊ะ! หรือว่าที่บ้านเธอไม่อนุญาตให้คบกับเพื่อนผู้ชาย”

“เปล่าหรอก” คะนนตอบเบาๆ ก่อนจะตัดบทว่า “ช่างเหอะ ไปส่ง
ก็ได้ มีเพื่อนบ๊องๆ อย่างนายก็คงจะดีเหมือนกัน” เธอว่าพลงออกเดินบ้าง

“โหย...แม่คุณ ใครที่ฉันยอมให้เป็นเพื่อนด้วยนี่ถือว่าโชคดีสุดๆ แล้ว
นะ แล้วฉันก็ไม่ได้บ๊องด้วย ขอบอก อย่างฉันเนี่ยศัพท์สุภาพเขาเรียกว่ามี
อารมณ์ขันต่างหาก” เขาโวยวาย คะนนได้แต่ส่ายหน้าอย่างไม่รู้จะทำอะไร
ดีไปกว่านั้น คนอะไรหนอ ทำไมถึงได้บังเอิญมาพบมาเจอกันได้ก็ไม่รู้

กะนนฟัง ‘เพื่อนใหม่’ ที่ช่างจ้อขนิดนกกระจิบยังอายเพลินจนถึง
หน้าบ้าน ทันทีที่เธอเห็นรถสปอร์ตสีแดงจอดอยู่หน้าบ้าน เธอถึงได้ตระหนัก
ว่าความโชคดีร้ายยังไม่หมดแค่เจ็บตัวเป็นแน่แท้

“โห...บ้านหลังใหญ่เชียว” คนมาส่งจุปากอย่างทิ้งใจ

“ไม่ใช่บ้านฉันหรอก ฉันแค่อาศัยเขาอยู่ชั่วคราวเท่านั้นแหละ” คะนน

บอกเสียงๆ เธอแน่ใจว่าไม่ได้พูดผิด เพราะเธอเป็นแค่คนอาศัยจริงๆ และเธอก็มั่นใจว่า ไม่มีทางที่จะได้อยู่บ้านหลังนี้ไปตลอดชีวิตแน่ๆ

“ถึงงั้นก็เหอะน่า ยังไงก็ได้อยู่บ้านหลังใหญ่ๆ เหมือนในหนังเลยนี่” เสียงรำพันนั้นยังไม่ลดความทึ่ลง คะแนนได้แต่มอญึมๆ นายคงไม่รู้อะไรเลยสินะทศ ว่าบ้านหลังใหญ่เหมือนในหนัง แต่ความสงบสุขกลับไม่เคยได้อย่างกรายผ่านบ้านหลังนี้สักเท่าไรเลย

“ตาย! แม่คนเก่งดันหนีเรียนซะเอง แถมยังพาผู้ชายมาบ้านด้วย เชื่อไม่ทึ่แถมแฮะ” เสียงทักทายนั้นจะเป็นใครไปไม่ได้ นอกจากเจ้าของรถสปอร์ตคันงาม...คนางค์

“นนเขาไม่ได้หนีเรียนหรอกครับ พอดีเกิดอุบัติเหตุนิดหน่อย ผมพาไปหาหมอแล้วก็เลยพามาส่งครับ...คุณน้ำ” คำสุดท้ายของประโยคทำทึ่คะแนนถึงกับพ่นลมหายใจออกมาแรงๆ อย่างอดไม่ได้ ก่อนจะเหลือบตามองไปยังคนพูดที่ทึ่ยังคงทำหน้าตาเหลวหลาใสที่บิรสุทธีได้อย่างสนิทใจ คะแนนค่อยๆ เบือนสายตามายังคนที่ถูกเติมยศให้เป็น ‘คุณน้ำ’ อย่างหวาดหวั่น และก็เป็นดังที่เธอคาด ใบหน้าที่ถูกแต่งแต้มด้วยเครื่องสำอางสีสวย บัดนี้กำลังรวมกันเป็นสีแดงเกือบทึ่ทั้งหน้า

“ใครเป็นน้ำแก หา!” เสียงตะคอกที่คะแนนมั่นใจว่าดังกว่าแปดหลอด เป็นอย่างต่ำดังขึ้นมาจากทึ่เมื่อคนางค์รู้สึกตัว

“เออ นันสิ ผมเองก็จำไม่ยักได้ว่าน้องสาวของแม่ผมหน้าตาแบบนี้” พูดจบก็ทำสีหน้าครุ่นคิด “ไม่เป็นไร ถือชะว่าเป็นน้ำร่วมโลกก็แล้วกัน”

แล้วทึ่คะแนนและคนพูดก็ต้องยกมืออุดหูแทบไม่ทัน เมื่อเสียงกรีดชนิดเครื่องบินตกหลุมอากาศยังรู้สึกดีกว่่าดังขึ้น เสียงนั้นนอกจากจะเรียกความสนใจจากคนที่เดินผ่านไปมาแล้ว ยังมีคนในบ้านหลายคนที่กำลังเตรียมงานอยู่กรูกันออกมาดูด้วยความตกใจ

เมื่อ “แผนการ” ที่คุณยายจอมเอี้ยวได้วางไว้
เพื่อช่วยเหลือ “กะนน” นางซินแสนสวย จาก
แม่เลี้ยงและพี่สาว กลายเป็นแผนสื่อรักให้
“ไตรภพ” หลานชายตัวป่วนไปเสียอย่างนั้น
หน้าที่หลักคือการคอยช่วยเหลือเธอยามประสบ
ปัญหา ส่วนหน้าที่รองที่เขาแอบเพิ่มขึ้นเองก็คือ
การกำจัดหนุมๆ รอบตัวเธอออกไป แล้วแบบนี้
หัวใจดวงน้อยๆ ของเธอจะหนีเขาไปไหนได้!

หมวดนวนิยาย

ISBN 978-616-312-107-3

9 786163 121073

www.happybanana-online.com

ILLUST : กรณ์นภา จันทรระออง